

DM POSTA- LÁDA

Elfolyó forintok

Nem az első levél Kovács Gáboré (Cserzy Mihály u. 22.), amely a Cserzy Mihály utcai áldatlan állapotokra hívja fel figyelmünket. Korábban a Postaládában is foglalkoztunk ezzel a témával, s egy újabb panaszos olvasónk levelét el is küldtük a Vízművek és Fürdők Vállalatnak. A választ tehát mi is várjuk, a többi kérdés föltevővel, így Kovács Gáborral együtt.

Miről is van szó? A legutóbbi levél tanúsága szerint az E-5-ös úton közlekedő autóbuszok ezen az utcán áthaladva közelítik meg az autóbusszállomást. Ez a forgalmat — és az úttestet is túlterhel, nyilván az lehetett az oka annak, hogy a 20. számú ház előtt az útburkolat megüllyedt, az alatta húzódó vízvezeték pedig eltört. A feltörő víz betöltötte az ottani mintegy 5 méter hosszú, 2 méter széles gödört, és innen továbbfolyik a csatornába. Olvasónkkal együtt kérdezzük, vajon ki fizeti ezt meg? Szerencsére, nem a lakók. Ugyanis a levél írója furcsállva vette tudomásul, hogy a vízdíjbeszedő ezúttal 3 forint 30 fillért kért, holott általában 30 forint körüli összeget szoktak fizetni.

Ezen kívül még egy ok, ami miatt érdemes lenne odafigyelniük az illetékeseknek: ez a balesetvesztély. Mielőbb meg kellene akadályozni, hogy valaki itt kezét, lábát törje.

Irodalmi est a szovjet könyv ünnepi hetén

Nagy sikerű irodalmi estet rendezett a Múvelt Nép Könyvtérjesztő Vállalat tegnap Szegeden, a szovjet könyv ünnepi hetén, a Tisza Szálló hangversenytermében. Az esten részt vett Konsztantyin Labumov tyumeni és Viktor Popov voronyezsi író, akik az írószövetség vendégeiként tartózkodnak hazánkban. Stmai Mihálynak, a helyi írócsoporth titkáranak üdvözlő szavaira K. Labumov válaszolt, aki a szovjet és magyar nép barátságáról, irodalmi és ipari kapcsolatairól beszélt (a szovjet író Megszállottak címmel szociográfikus könyvet írt a sibériai olajbányászokról). Az irodalmi műsorban L. Martinov, I. Fonyakov, M. Macsavariani, A. Platonov, R. Kazakova, P. Szevak, R. Rozsgyesztvenszkij, A. Voznyeszenszkij, A. Prisztavkin és A. Mezsirov műveit szövegezték meg a Szegedi Nemzeti Színház művészei: Martin Márta, Melis Gábor, Körtvélyessy Zolt, Faluhelyi Magda, Szabó Mária és Szűcs András. Kerek Ferenc zongoraművész Sosztakovics- és Pick-műveket játszott.

A szovjet könyv ünnepi hetének mai programján rendezte irodalmi órák szerepének a Ságvári és a Radnóti gimnáziumban, valamint műfordító-olvasó találkozó a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán és a Szakszervezetek Megyei Tanácsának székházában. A szovjet íróvendégek délelőtti

„Próbaüzemelés?”

„Új seprű jól seper” — tartja a közmondás. Tegyük hozzá, legalábbis úgy illenék. Takács Alajos (Tarján 402.) levele azonban nem ezt igazolja... Mint olvasónk írja, 13-an beült a Lila akác étterembe, úgy egy óra körül, s megrendelte az ebédet. Telt, múlt az idő, jöttek és már ettek is más vendégek, mire ismét megjelent a pincér olvasónk asztalánál, s közölte vele: a leves elfogyott. A levél írója kérte a

panaszkönyvet. Az üzletvezető azonban nem adta oda, mondván, „csak próbaüzem vagyunk, nem éreik rá ilyenekkel foglalkozni. A viszontlátásra.”

Olvasónk csalódottságát megértjük, a bemutatkozás első napjaiban fokozottabban kellene ügyelni a tökéletes munkára — és a vendégarasztaló udvariasságra is.

Vagy úgy érzik, hogy konkurrenciánál nincs mitől tartania a Lila akácnak?

Tápéi sérelmek

Mintha nem is egy város lakói lennének, írja P. F. (Tápé), amikor összehasonlítja az újszegediek, a tarjánaiak életkörülményeit a tápéiakéval. Ott ugyanis, amióta elkezdődött az őszi esőzés, állandóan sárban kénytelenek közlekedni az emberek. Újszeged lakásaiba víztörnyből jön a víz, a tápéi újszástas területén pedig nincs víz. Ha inni akar valaki, kénytelen elgyalogolni egy kannával a petőfitelepi közfolyóhoz. Olvasónk panaszkodik a közvilágításra és a közlekedésre is.

Lám, vannak, akik a sokat panaszkodó tarjánaiakat is irigylük — és tegyük hozzá, joggal. Mert míg ők a lift, a kaputelefon miatt zsörtölődnek, ennél alapvetőbb dolgokat nélkülöznek a tápéiak. Azt azonban olvasónknak is meg kell értenie,

hogy a város nem tudja egyik napról a másikra megszüntetni azt a lémaradást, ami valóban létezik a volt község és Szeged között. A városi tanács terveiben különös figyelemmel gondol a csatlakozott községek fejlesztésére is.

Ez nem jelenti azonban azt, hogy indokolt a hosszas várakozás bizonyos halaszthatatlan, nem is nagy összeget igénylő munkákra. Ezek közé tartozik az utcai lámpák megjavítása is.

A Déva utcában augusztus óta nem ég a villany, ezt olvassuk egy másik levélben, amely 15 aláírással érkezett a szerkesztőségbe. Mint írják a Déva utcaiak, a hibát már jelentették a tanácsnál, de semmi sem történt idáig. Ha a DEMASZ eddig nem értette volna a tápéiak panaszaikat, ezúton tudomásukra hozzuk.

Innák, de nincs

Azt panaszkolja levelében J. L. forráskúti olvasónk, hogy reggelként ritkán kapnak friss tejet az önkiszolgáló boltban. Tej helyett gyakran azt a választ kapják az eladótól: Tessék jönni délnél, vagy délután. Levélírónk szerint október 7-én például egész nap nem kaptak tejet. Különösen azért bosszantó ez, mert gyakran hallják a reklámozó, amely éppen a több tejfogyasztásra buzdít. Megítélése szerint maga a tejipar is ráfizet erre a rendszertelen ellátásra, hiszen a napi adag-

nak dupláját is el tudnák adni, ha a reggeli órákban a boltba érkezne a friss tej. A reklámfelhívásokat hallgatva gyermekét csak azzal buzdíthatja levélírónk, hogy igaz a mondás, a tej élet, erő és egészség, de te most igyál inkább teát vagy vizet, mert tej éppen nincsen.

Szerkesztői üzenetek

Szűcs Istvánné (Hunyadi János sugárút 75/A): levelét továbbítottuk a megyei mentőőrvosznak. Kaczúr Lajos (Kossuth Lajos sugárút 23.): Külön cikkben foglalkozunk az olajellátással kapcsolatos kérdéseivel. Szögi Ferenc (Újszeged, Bérkert utca 112.): A gázkészülékek javításával nem a DÉGÁZ foglalkozik, így régi készülékéhez alkatrészt sem árulnak. Érdeklődésünkre azonban megígérték, hogy a napokban felkeresik Önt, és próbálnak segítséget nyújtani.

Kalandozás — Gregor Józseffel

Kalandozások címmel rendszeresen jelentkezik Czigány György zenei műsora. Kötetlen-közvetlen, cseppet sem hivatalos, baráti beszélgetések keretében mutatja be partnereit: hívatóság művészeket és zenekedvelőket. A csevegésnek nincs szigorú menete, fordulatai spontán ötletekből születnek, a megszólalók életrajzában zene a forgatókönyve. Színes, örök ké vonzó műfaj a kalandozás, a változatos zeneszámok mellett különbség egyéniségek megismertetésével is vonz.

Hétfő délután, a Petőfi sugárzott műsort különös érdeklődéssel hallgattuk: Gregor József, a szegedi

Opera tagja beszélt életéről, munkájáról, friss élményeiről. Kíváncsiak voltunk, mennyire lesz egyedi, szegedi fogantatású ez a zenével tarkított élménybeszámoló? Akik Gregor Józsefet énekesként és civilben ismerik, cseppet sem lepődtek meg azon, hogy a köztis-mert, közkedvelt művészt sem a mikrofon, sem a rendkívüli körülmények nem késztették arra, hogy valami meghökkenőt, hatásvosat mondjon. Megszokta nyugodt hangján sorolva élete jelentős állomásait, rajongással emlékeztet példaképeire, őszinte szeretettel beszélt városáról. Nem szégyellte kimondani, szereti

Téglák és könyvek

Egy megjegyzés: — Ne az építőmunkások körében kérjük számon a közművelődésben mutatkozó részeket, hiszen az építők társadalma állandó forrásban van, most alakul a második generáció, amelynek a műveltsége előbb-utóbb megközelíti és utól is éri a korábban nagyüzemmé vált iparág dolgozóinak színvonalát. — Fiatal szociológus mondta az előbbieket, s igazához aligha férhet kétség. Igaz, hogy a hazai építőipar nagyüzemmé válása alig idősebb két évtizednél. Azt is elismerhetjük, hogy éppen az építőipar az, a hova a legtöbb ifjú csak akkor kopogtatott, amikor más, divatosabb szakmákban már nem jutott számára hely. S nem is városi, munkás dinasztiaik adták az utánpótlást az építőknek, hanem a falu, a tanya-világ elvándorlói, új egzisztenciát keresők szegődtek az építőiparba. Jelenleg is itt találhatók a legtöbb bejáró, szállodalakó, szakma nélküli és alacsony iskolai végzettségű dolgozó.

1.

Eppen ezek a körülmények indokolják, hogy sokkal többet és olykor speciálisan kell foglalkozni az építőmunkások művelődési helyzetével és fejlesztésének lehetőségeivel. Az MSZMP Központi Bizottságának 1974. március 19—20-i valamint a megyei pártbizottság június 28-i ülésén meghatározta a közművelődés helyzetét és továbbfejlesztésének feladatait. A pártapparátusban így fogalmaztak: „... a közművelődés a szocialista tudat formálásának egyik fontos eszköze, tehát a közművelődési tevékenységet ideológiai, politikai munkának kell tekinteni, s ezt figyelembe véve kell biztosítani méltó megbecsülését, személyi, szervezeti és anyagi feltételeit.” Nézzünk talán körű a Dél-magyarországi Építő Vállalat házatájan, mi tesznek a pártapparátusok végrehajtása érdekében.

Az elmúlt időszakban a vállalati pártbizottság több esetben is értékelte a közművelődés egyes kérdéseit. Így a testület megtárgyalta a szakoktatás helyzetét, az ifjúságpolitikai határozat megvalósulását, a káder- és személyzeti munka helyzetét és a munkásszállodában lakók körülményeit. A közművelődés állapotát, helyzetét vizsgálva megállapították, hogy a vállalatnál dolgozó 4000 fizikai munkás közül 215-en nem végeztek még el az általános iskola nyolcadik osztályát, akik közül a legtöbbnek van felsőbb és E27-nek középfokú iskolai végzettsége. A szakmunkások között mindössze 24 embernek hiányzik az általános

iskola utolsó két éve. Persze, ha betekintünk az életkorok mögé, kiderül, hogy a 215 főből 124-en már közelebb vannak a negyedik X-hez, mint a harmadikhoz. A húsz év körüli fiatalok számában ebben a kategóriában mindössze 33 fő. Ezekkel a dolgozókkal tanácskoztak már a munkaügyi vezetők, a kollégák is ösztökélték őket arra, hogy fejezzék be az általános iskolát, de legtöbbször, különösen a negyven évhez közelebbiek úgy vélekednek, hogy a segédmunka elvégzéséhez elegendő műveltséget jelent az általános iskola 5—6 osztálya is.

Elgondolkodtat ez a vélemény, s erre csak azt válaszolhatjuk, hogy félgazság. Elképzelhető az építőiparban néhány olyan munkakör is, ahol elegendő, de senkit sem ronthat el az a státusz megjelölés, hogy segédmunkát végez valaki. Téglát adogatni a kőműves mesternek, vagy a malteros ládát cipelni bárki tud, s feleslegesnek tűnik az iskolai végzettséget számon kérni. Csak az a technológia és technika lassan eltűnik a korszerű építőiparból, s akár tetszik, akár nem, a modern iparban az úgynevezett segédmunka is „ész kíván” nem csupán nyers erő, izmot. Visszatérve az előbbi gondolatmenetre, van egy objektívnek tűnő körülmény a továbbtanulással kapcsolatban. A vállalati továbbképző iskola szépen működik a szállodában, de a sok bejáró közül — akiknek éppen szükségük lenne a tanulmányaik befejezésére — alig néhányan vehetnek részt az oktatásban, mert amikor kezdenének, akkor indul az autóbusz, s otthon, a lakóhelyen sem ülhetnek be az iskolapadba, mert oda már későn érkeznek.

2.

Dicséretes viszont, hogy az építőmunkások közül, elsősorban a szakmunkások táborából egyre többen tanulnak középfokú iskolában, vagy valamilyen felsőfokú tanintézetben. Két számadat érdemes összevetni, amíg 1970-ben csak 34-en iratkoztak be középfokú iskolába és három felsőfokú intézetbe. Az idén ez a szám szépen gyarapodott, 138 fiatal szakember jár középfokú iskolába és 16-an végeznek tanulmányokat egyetemeken. Öt munkásszállodában olyan előkészítő tanfolyamon tanul, amelynek elvégzése után a műszaki egyetemre, vagy műszaki főiskolára iratkozhat be. Az alkalmazotti állományban nincs különösebb gond az iskolai végzettséggel, hiszen a 900 fős csoportból száznál többnek van felsőfokú és E27-nek középfokú iskolai végzettsége.

Ami külön is érdemes méltatni, a DÉLÉP-nél szervezték meg a szegedi üzemek közül elsőnek a vállalati továbbképző iskolát, ahol „vállalati szakmunkás” képesítést lehet szerezni és különféle tanfolyamokon továbbképzésben részesítik a dolgozókat: művezetőket, pénzügyi szakembereket, közigazdászokat, brigádvezetőket és szakmunkásokat. A szakmunkások képzése és továbbképzése alapvető feladat. Ezt a célt szolgálja a központi telepükön kialakított tanműhely, amely orszá-

gos szinten is elismerést aratott. Hasonlóan nagy segítséget nyújt az állandó pályaválasztási kiállítás és tanácsadó szolgálat.

A munkások közművelődésének kérdései közé tartozik az üzemekben szervezett politikai oktatás is, hiszen az jelentősen hozzájárul a dolgozók szocialista tudatának, világnézetének formálásához. A vállalati pártbizottság elismerően nyugtázta, hogy a párt-, a KISZ- és a szakszervezeti oktatásban több mint 1300-an vesznek részt. Azzal is tisztában vannak, hogy a munkásszállodák szervezésének és megvalósításának legfőbb mozgatói „gazdái” a szakszervezetek és az ifjúsági szervezet. E tekintetben sokrétű a tennivaló. Felőle a tevékenység szinte mindent, ami kapcsolatban van a munkással a vállalat kebelében és a gyárkapun túl is. Említést érdemel például a családi ünnepek megrendezése, hiszen évente húszan-huszonötven tartanak névadó ünnepséget a vállalati klubban. Színház- és mozibérleteket, kirándulásokhoz autóbuszokat biztosítanak a munkásoknak. Bár a felmérés azt is megjegyzi, hogy a 10—12 előadásra szóló színházbérleteknek csak a felét használták ki, mert általában olyan előadásokra szóltak a jegyek, amelyek iránt alig volt érdeklődés a munkások körében. A vállalat könyvtárhálózatát sokat javult az elmúlt években, s ma már 600—650 olvasója van az üzemi könyvtárnak, amely fiókokat tart Hódmezővásárhelyen, Sándorfalván, Makón és a szegedi házgyárban is.

Egy dologgal nincsenek teljesen megelégedve a vállalati pártbizottság tagjai: a szocialista brigádok vállalásai között a kulturális célok elhalványulnak. A brigádok célkitűzései túlságosan termeléscentrikusak, mivel az a terület a legkézzelfoghatóbb és értékelhetőbb. A vállalatnál a közművelődés központja — helyzetéből adódóan is — a szegedi munkásszálloda, ahol egyértelműen a továbbtanulással, a művelődéssel kapcsolatos programok színpadon. Rendszeresen tartanak író-olvasó találkozókat, terméstudományos előadásokat, munkás-művész találkozokat, filmvetítéseket és szakmai konferenciákat, helyt adnak különféle önművelő klubok munkájának is.

3.

Az építőmunkások körében tehát megfelelő helyet kap a közművelődés, a munkásszállodák sok-sok lehetősége. De a meglévő állapotok mindig ideiglenesek, megállni nem lehet és nem is szabad. A vállalati pártbizottság is arra ösztönzi a pártalapszervezeteket, a tömegszervezeteket és a gazdasági vezetőket, hogy lépjenek tovább, s a pártapparátus végrehajtása csak akkor lesz teljes, ha a közművelődés állandó továbbfejlesztésével is törődnek. Ezért is javasolják, hogy létre kell hozni a DÉLÉP-nél is a vállalati oktatási bizottságot, amely majd kiemelten foglalkozhat a munkások, a szocialista brigádok, a fiatal dolgozók szakmai és politikai művelődésével.

Gazdag István

Magyar-román konzuli egyezmény

Roska István külügyminiszter-helyettes és Ioan Cotot, a Román Szocialista Köztársaság budapesti nagykövete kedden, tegnap a Külügyminisztériumban kicserélte a két ország között 1973. november 28-án Bukarestben aláírt konzuli egyezmény megerősítő okiratait.

Az egyezmény az okirátcsere követő 30. napon lép életbe. (MTI)

L. Zs.

Szegedet, szívesen dolgozik az itteni társulatban. Nem mulasztotta el, hogy mint már annyian, ő is szembeálljon a vidéki jelző leki-csinyló értelmezésével. Azt sem titkolta, hogy a vidéki színészek nem mindig használják ki meglévő lehetőségeiket, nem tartanak kellő kapcsolatot egymással. Ezzel, szívesen szolt volna még más aktuális gondokról, eredményről is, kár hogy erre már nem volt lehetősége. Így is érdekes, vonzó kalandozás vált a beszélgetésből.